

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Cob/34/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122386533
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlastimil Pavlikovský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6122386533.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vlastimila Pavlikovského a členov senátu JUDr. Mariána Degmu a JUDr. Valérie Kleinovej, ml., v spore žalobcu: AIDER Slovensko s. r. o., so sídlom Silvánska 5450, 841 04 Bratislava, IČO: 47 529 415, zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Krištofiakovou, so sídlom Zelená 11, 900 45 Malinovo, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 1.779,69 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 31Cb/84/2022-147 zo dňa 18.05.2023, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 31Cb/84/2022-147 zo dňa 18.05.2023 v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.

II. Krajský súd v Bratislave žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (od 30.06.2023 Mestský súd Bratislava III, ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cb/2/2019 - 262 zo dňa 26.08.2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5,27 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 372,60 € od 26.08.2021 do 09.09. 2021, 5 % ročne zo sumy 5,27 € od 10.09.2021 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, že dňa 07.12.2020 došlo v Martine - Priekope k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k stretu motorového vozidla Peugeot 508, EČV: W.-XXXEZ patriaceho Q. Y. (poškodenej) a motorového vozidla Nissan Micra, EČV: Q.-XXXDH, ktoré viedla O. S.. Nehodu spôsobila vodička motorového vozidla Nissan Micra, EČV: Q.- XXXDH (povinne zmluvne poisteného u žalovaného) O. S.Š.. Poškodená Q. Y. si svoje motorové vozidlo nechala opraviť v súkromnom neoficiálnom autoservise, preto požiadala žalovaného o úhradu náhrady škody rozpočtom. Výšku náhrady škody rozpočtom určil žalovaný vo výške 1.940,29 € v zmysle oznámenia o poskytnutom plnení zo dňa 23.12.2020. Následne v rámci došetrenia žalovaný určil výšku náhrady škody podľa požiadavky poškodenej (na základe rozpočtu) v sume 2.358,57 €. Preto žalovaný v zmysle oznámenia o poskytnutom plnení zo dňa 19.01.2021 poškodenej doplatil sumu 418,28 €. Poškodená si zároveň u žalobcu požičala náhradné motorové vozidlo Audi A4 s dennou sadzbou nájmu 39,- € na dobu určitú odo dňa 08.12.2020 do 29.12.2020 (v znení dodatkov č. 1 a č. 2), s tým, že skutočná doba nájmu bola do dňa 23.12.2020. Žalobca vystavil poškodenej dňa 23.12.2020 faktúru č. 20201208 na sumu 739,37 € s tým, že fakturovanými položkami boli prenájom vozidla v sume 624,- € (16 dní x 39,- €), pristavenie vozidla v rámci Bratislavy v sume 49,99 €, odovzdanie vozidla v rámci Bratislavy v sume 49,99 € a dočerpanie spotrebovaných PHM v sume 739,37 €. Nároky súvisiace s prenájomom náhradného vozidla boli u žalovaného uplatnené dňa 10.05.2021 s tým, že žalovaný dňa 10.09.2021 oznámil žalobcovi,

že mu poskytol plnenie v celkovej sume 367,33 €. Nepriznanými nákladmi boli 49,99 € za pristavenie vozidla, 49,99 € za odovzdanie vozidla, 234,- € za 6 dní prenájmu náhradného vozidla, zníženie o opotrebenie v sume 17,40 €, zníženie o 1 cent za 1 km v sume 5,27 € a dočerpanie PHM v sume 15,39 €. Poškodená zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 16.03.2021 postúpila na žalobcu nárok na náhradu škody voči žalovanému, vyplývajúci zo škodovej udalosti zo dňa 07.12.2020. Znalec Ing. Marcel Janco v odbornom vyjadrení č. 33/2022 uviedol, že náklady na opravu poškodeného motorového vozidla Peugeot 508, EČV: W.-XXXEZ v autorizovanom servise by boli v sume 3.799,01 €.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 4 ods. 1, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“) a § 427 ods. 1, § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Občiansky zákonník“).

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom vymedzený nárok predstavuje hypotetické náklady, ktoré nie je možné stotožňovať so skutočnou škodou. Keďže žalovaný ako poisťovateľ je povinný nahradiť poškodenému len skutočnú škodu, bolo podľa súdu prvej inštancie zjavné, že hypotetické náklady uplatňované subjektmi „skupujúcimi“ pohľadávky na vyplatenie náhrady škody (resp. na vyplatenie poistného plnenia z havarijného poistenia) nie je povinný nahrádzať a na ich náhradu nemôže poisťovateľa zaviazat' ani súd prvej inštancie svojim meritórnym rozhodnutím. Za skutočnú škodu, ktorú je povinný nahradiť žalovaný, ako poisťovateľ škodcu z povinného zmluvného poistenia, nie je podľa súdu prvej inštancie možné považovať hypotetické náklady, koľko by stála oprava poškodeného motorového vozidla v autorizovanom autoservise podľa nákladov na opravu určených v nezáväznej ponuke autorizovaného autoservisu, a už v žiadnom prípade nie v situácii - o akú ide v rozhodovanom spore - keď si poškodená nechala svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise, ktorý si sama vybrala (a s ktorým dobrovoľne uzavrela zmluvu o dielo), resp. spôsobom, ktorý si sama dobrovoľne zvolila.

1.4. Súd prvej inštancie konštatoval, že nevykonan znalecké dokazovanie na zistenie zníženia hodnoty poškodeného motorového vozidla, navrhnuté žalobcom v replike z dôvodu, že žalobca svoj nárok na „náhradu škody“ nevymedzil rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré by sa týkali zníženia hodnoty poškodeného motorového vozidla. Žalobcom navrhnuté znalecké dokazovanie podľa súdu prvej inštancie nesúvisí s predmetom sporu, preto závery znalca by nemali žiadny vplyv pre rozhodnutie o podanej žalobe, keďže žalobca súčasne nenavrhoval zmenu žaloby. Podľa názoru súdu prvej inštancie by žalobca pre prípad, ak by chcel nárok na náhradu škody pozostávajúci zo zníženia hodnoty motorového vozidla (t. j. rozdielu medzi všeobecnou hodnotou motorového vozidla pred poškodením a po poškodení) priznať v súdnom konaní, musel by navrhnúť kvalitatívnu zmenu žaloby podľa ustanovenia § 140 ods. 2 CSP, ktorú však žalobca nenavrhoval. Okrem uvedeného znalecké dokazovanie by bolo podľa súdu prvej inštancie zamerané na úplne iný nárok, než si poškodená uplatnila u žalovaného (a ktorý žalovaný šetрил) a taktiež na úplne iný nárok, než bol žalobcom uplatnený v rozhodovanom spore, a teda nárok, ktorý doposiaľ nemohol žalovaný ani šetriť (keďže si ho u žalovaného neuplatnila nielen poškodená, ale ani samotný žalobca).

1.5. Pokiaľ žalobca v konaní odkazoval na povinnosť žalovaného, ako poisťovateľa, nahradiť skutočnú škodu, žalobca podľa súdu prvej inštancie opomína, že poškodený má nárok na náhradu preukázaných nárokov (§ 4 ods. 2) a že poškodený je povinný svoj nárok na náhradu škody preukázať (§ 15 ods. 1 druhá veta), z čoho vyplýva, že poisťovateľ nahrádza poškodenému len uplatnené a zároveň preukázané nároky na náhradu škody. Logicky tak podľa súdu prvej inštancie platí, že poisťovateľ nemôže poškodenému nahradiť tie nároky, ktoré si u neho poškodený neuplatní, resp. ktoré poškodený nepreukáže.

1.6. Súd prvej inštancie poukázal na to, že rozsah nárokov, ktoré je žalovaný ako poisťovateľ škodcu za samotného škodcu, určila samotná poškodená, ktorá požiadala o vyplatenie náhrady škody vo výške určenej podľa rozpočtu, pričom ani poškodená a ani žalobca nepreukázali, skutočnú cenu opravy, respektíve rozsah vykonaných prác.

1.7. Pokiaľ ide o nároky súvisiace s prenájomom náhradného motorového vozidla, pri zohľadnení požiadavky posúdenia účelnosti a nevyhnutnosti výdavkov posúdil súd prvej inštancie ako opodstatnený nárok len v časti o zaplatenie sumy 5,27 €, ktorá predstavuje „prevádzkové náklady“ v sume 1 cent za kilometer. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný zjavne zastáva názor, že ide o sumu, ktorú poškodená ušetrila, avšak takýto postup žalovaného považuje súd prvej inštancie za nezákonný a šikanóznny, keďže je v rozpore s jeho povinnosťou nahradiť celú škodu spôsobenú jeho poisteným. Uviedol, že v dôsledku porušenia povinnosti poisteným žalovaného nemohla poškodená vlastné motorové vozidlo ako predmet vlastníctva užívať, musela vynaložiť výdavky na jeho opravu, v dôsledku opravy poškodeného vozidla došlo k zníženiu jeho hodnoty, a rovnako tak jej vznikli ďalšie výdavky v spojení s prenájomom náhradného motorového vozidla. Preto nie je možné podľa súdu prvej

inštancie dospieť k záveru, že zo strany poškodenej nemohlo dôjsť k ušetreniu akejkoľvek sumy, ktorú žalovaný označuje ako tzv. prevádzkové náklady.

1.8. Ako nedôvodný vyhodnotil súd prvej inštancie nárok na zaplatenie sumy 234,- €, ktorá má predstavovať 6 dní nájmu náhradného vozidla z celkom 16 fakturovaných dní (10 dní nájmu žalovaný žalobcovi uhradil).

1.9. Súd prvej inštancie poukázal na to, že za účelné a nevyhnutné náklady na prenájom náhradného vozidla nemožno považovať náklady, ktoré vzniknú mimo opravy poškodeného motorového vozidla, pretože už nejde o náklady, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s poškodením vozidla. V momente zavŕšenia opravy poškodeného motorového vozidla je podľa súdu prvej inštancie toto prevádzkyschopné a na strane poškodenej neexistovala odôvodnená potreba náhradného motorového vozidla. Poukázal pri tom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.04.2023, č. k. 1Cob/71/2021-106 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. februára 2023, sp. zn. III. ÚS 602/2022, kde Ústavný súd Slovenskej republiky označil za správny prístup, kedy v prípade čiastočnej škody účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, t. j. de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie.

1.10. Žalobca v konaní nepreukázal, že by sa oprava poškodeného motorového vozidla realizovala aj v období odo dňa 18.12.2020 do 23.12.2020, hoci to bolo jeho povinnosťou, keďže žalobca ako právny nástupca poškodenej musel a mal disponovať všetkými potrebnými dokladmi a žalobcu v konaní zaťažuje dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie mal za to, že poškodená, ako právna predchodkyňa žalobcu a vlastníčka poškodeného motorového vozidla, musela disponovať dokladom o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu, ktorý poškodené vozidlo opravoval. Poškodené motorové vozidlo, bez ohľadu na to, akým spôsobom sa škodová udalosť vysporiadava, je vždy odovzdávané osobe vlastníka motorového vozidla a nie poisťovní (žalovanému). Súd prvej inštancie zdôraznil, že nebolo povinnosťou žalovaného preukazovať účelnosť, primeranosť a nevyhnutnosť opravy (viď aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.04.2023, č. k. 1Cob/71/2021-106. Z tohto dôvodu, pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom, mal súd prvej inštancie za nesporné, že doba opravy poškodeného motorového vozidla mohla byť nanajvýš v rozsahu 10 dní (odo dňa 08.12.2020 do 17.12.2020), za ktoré žalovaný poskytol žalobcovi plnenie v podobe náhrady škody. Nad rámec už priznanej sumy za dobu prenájmu náhradného motorového vozidla považoval súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok za nedôvodný.

1.11. Konštatoval, že ak sa poškodená dohodla s opravcom, že ten jej vydá opravené motorové vozidlo až po poskytnutí náhrady škody zo strany poisťovateľa škodcu, je to výsledkom zmluvného dojednaní medzi poškodenou a autoservisom v zmluve o dielo, a nejedná sa o priamy dôsledok vzniknutých poškodení, za ktoré zodpovedá škodca. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi vznikom nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla na strane poškodenej po ukončení opravy jej vlastného motorového vozidla a porušením právnej povinnosti škodcom (vinníkom dopravnej nehody) neexistuje príčinná súvislosť, a preto tieto výdavky poškodenej na prenájom náhradného motorového vozidla po ukončení opravy jej vlastného motorového vozidla nepredstavujú skutočnú škodu, za ktorú zodpovedá škodca, a ktorú by bol žalovaný za škodcu povinný nahradiť zo systému povinného zmluvného poistenia.

1.12. Ak žalobca v replike argumentoval tým, že do okamihu poskytnutia náhrady škody žalovaným si autoservis uplatnil zádržné právo na zabezpečenie pohľadávky voči poškodenej, súd prvej inštancie mal za to, že takéto tvrdenie nie je ničím preukázané, navyše ak by tomu tak aj bolo, jednalo by sa o dôsledok zmluvného dojednaní medzi poškodenou a autoservisom (že k odovzdaniu vozidla dôjde až po úhrade ceny diela) a nie o dôsledok porušenia povinnosti škodcom. Ak by sa aj jednalo o zádržné právo, toto je možné uplatniť len na zabezpečenie splatnej pohľadávky. Žalobca však nepreukázal, že by mal autoservis splatnú pohľadávku voči poškodenej (§ 151s ods. 1 Občianskeho zákonníka), keďže ak by si autoservis uplatnil zádržné právo na zabezpečenie nesplatennej pohľadávky voči poškodenej, konal by protiprávne a všetky výdavky s tým spojené si musí poškodená uplatňovať voči autoservisu, ktorý konal pri výkone zádržného práva svojvoľne v rozpore so zákonom, nie však voči žalovanému ako poisťovateľovi prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodenej.

1.13. Keďže v konaní si žalobca voči žalovanému neuplatnil skutočnú škodu na poškodenom motorovom vozidle, ktorú by bol povinný za škodcu nahradiť z povinného zmluvného poistenia, ale len hypotetické náklady, ktoré nie je možné považovať za skutočnú škodu, vyhodnotil súd prvej inštancie podanú žalobu žalobcu v tejto časti ako nedôvodnú. Nedôvodnosť istiny v tejto časti zakladalo podľa súdu prvej inštancie automaticky aj nedôvodnosť uplatneného príslušenstva z nej (úrokov z omeškania a nákladov na vypracovanie znaleckého posudku ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky).

1.14. Ako nedôvodné a neoprávnené považoval súd prvej inštancie aj žalobcom uplatnené položky v sume 2 x 49,99 € za údajné pristavenie a odovzdanie motorového vozidla v rámci Bratislavy. Predmetné položky neboli podľa názoru súdu prvej inštancie zo strany žalobcu preukázané, keďže v nájomnej zmluve (ani v znení dodatkov č. 1 a č. 2) neboli dohodnuté a skutočné poskytnutie služby nevyplýva ani zo žalobcom predložených preberacích a odovzdávacích protokolov. Z ich obsahu žiadnym spôsobom podľa súdu prvej inštancie nevyplýva, že by k prebratiu a odovzdaniu náhradného motorového vozidla došlo v rámci Bratislavy mimo sídla žalobcu. Konštatoval, že ak by aj bolo preukázané takéto plnenie zo strany žalobcu, jednalo by sa o nadštandard zmluvne dohodnutý medzi žalobcom a poškodenou, nie však o nutne, nevyhnutne a účelne vynaložené výdavky, ktorých vynaloženie by bolo v príčinnej súvislosti s konaním škodcu a jeho zodpovednosťou. Takéto nároky z tohto dôvodu nie je podľa súdu prvej inštancie možné považovať za nároky, ktoré by bol žalovaný povinný nahrádzať zo systému povinného zmluvného poistenia, ale musí ich znášať samotná poškodená.

1.15. Vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania súd prvej inštancie poukázal na to, že z predložených listín (č. I. 40 súdneho spisu) vyplýva, že žalobca si u žalovanej uplatnil nároky spojené s prenájmom náhradného motorového vozidla dňa 10.05.2021. Preto bolo povinnosťou žalovaného v súlade s ustanovením § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. ukončiť šetrenie najneskôr do 10.08.2021 a vyplatiť plnenie najneskôr do 25.08.2021 (podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z.). Žalovaný však ukončil šetrenie až dňa 09.09.2021 a žalobcovi vyplatil plnenie dňa 10.09.2021, v dôsledku čoho sa žalovaný uplynutím 25.08.2021 dostal do omeškania s plnením žalobcovi. Preto žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne [t. j. vo výške podľa predpisov občianskeho práva (podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.)] zo sumy 372,60 € (žalovaným vyplatená suma 367,33 € a súdom priznaná suma 5,27 €) od 26.08.2021 do 09.09.2021 (nie do 10.09.2021, keďže v tento deň už nebol žalovaný v omeškaní s plnením sumy 367,33 € v dôsledku jej úhrady žalobcovi) a zo sumy 5,27 € od 10.09.2021 do zaplatenia.

1.16. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 2 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP tak, že konaní prevažne úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže mu v konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 pod R 72/2018) [výrok III.].

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie voči výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca nestotožňujúc sa s jeho záverom a žiadal napadnutý rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mal za to, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

2.1. K posúdeniu nároku na zaplatenie sumy 1440,44 € súdom prvej inštancie uviedol, že si uplatňoval nárok na úhradu skutočnej škody. Náhrada škody má podľa žalobcu plniť reparačnú (restitučnú) funkciu a má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. Mal za to, že došlo jednoznačne k nesprávnemu právnemu posúdeniu zo strany súdu prvej inštancie, nakoľko zo samotnej prílohy č. 6 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky 492/2004 Z. z. vyplýva, že výška škody na motorovom vozidle sa počíta výhradne z cien autorizovaných opravovní a originálnych dielov a v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z., je poisťovateľ povinný nahradiť škodu, ktorá vznikla, a to bez ohľadu na to, ako je preukázaná. V tomto konaní bola preukázaná výška škody odborným vyjadrením č. 33/2022, pričom znalec Ing. Janco v odbornom posúdení postupoval v zmysle práve vyššie uvedenej vyhlášky a prílohy č. 6. Preto výklad a posúdenie súdu prvej inštancie, že je možné nahradiť iba škodu, o čo sa majetok zmenšil, nie je v súvislosti s vyššie uvedenou vyhláškou v súlade s platnými právnymi predpismi. Poukázal na to, že sa domáhal náhrady škody, ktorá vznikla na vozidle poškodeného, čo aj uviedol v žalobnom návrhu. Keďže sa žalobca domáhal náhrady škody v zmysle vyššie citovaného § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. a § 442 Občianskeho zákonníka, nemal žalobca inú možnosť, ako navrhnúť znalecké dokazovanie v takom rozsahu, v akom ho navrhoval vo vyjadrení k doručenému odporu. Žalobca namietal arbitrárnosť napadnutého rozsudku.

2.2. K posúdeniu nároku na zaplatenie sumy 339,25 €, mal žalobca za to, že názor súdu prvej inštancie v bode 19.3. napadnutého rozsudku, že žalobca nepreukázal skutočnosť, že by bolo vozidlo zadržané v zmysle § 151s Občianskeho zákonníka, nie je správny a takýto názor by možno obstál pri platnosti

Občianskeho súdneho poriadku, ale nie CSP. Podľa žalobcu mal súd prvej inštancie skúmať, čo vyšlo najavo, nie čo nevyšlo najavo. Poukázal, že stav poškodeného vozidla bol poškodenou osobou vnútený (bez jej pričinenia) a nie je možné požadovať od poškodeného, aby v dnešnej dobe disponoval finančnými prostriedkami na zaplatenie opravy pre prípad, že mu nikto iný poškodí vozidlo. Práve služba poistenia je inštitút, ktorý má toto zabezpečovať a je nelogické požadovať od poškodeného, aby mal finančné krytie ešte aj na svojom účte. Mal za to, že to, ako dlho bude žalovaný likvidovať poistnú udalosť, je iba v jeho kompetencii a nie je možné, aby prietahy v likvidácii poistnej udalosti išli na ťarchu poškodeného, ktorý ani za vznik škody nemôže. Sám poisťovateľ by mal niesť zodpovednosť za svoje (ne)konanie pri likvidácii poistnej udalosti a zväžiť, aký bude mať dopad na jeho (ne)konanie.

2.3. K nepriznanému nároku 2 x 49,99 € žalobca uviedol, že súd prvej inštancie arbitrárne rozhodol aj v tejto časti, nakoľko nebolo sporné, či došlo k odovzdaniu a prevzatiu vozidla mimo sídla spoločnosti žalobcu. Žalovaný to žiadnym spôsobom nerozporoval, a ak by to rozporoval, žalobca by mohol využiť ďalšie/iné prostriedky procesného útoku. Aj týmto boli súdom prvej inštancie zmarené prostriedky žalobcu, čo malo zásadný vplyv na konanie v tejto časti. To, že nie sú tieto poplatky uvedené v zmluve o nájme, podľa žalobcu neznamena, že sa žalobca v pozícii prenajímateľa nemohol dohodnúť individuálne s nájomcom, že mu bude naučtovaný takýto poplatok. Poukázal na to, že nájomcovi, keďže uhradil aj tieto položky faktúry, vznikla mu škoda (znížil sa mu majetkový prospech) a súhlasil s ich vyúčtovaním.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne aj formálne správny a stotožňuje sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu a odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu je podľa neho obzvlášť presvedčivé. Zdôraznil, že práve poškodená si po vzniku škodovej udalosti uplatnila nárok na plnenie tzv. rozpočtom, čo žalovaný plnil s tým, že poškodená nechce dokladovať žalovanému faktúru za opravu vozidla. 4.2. V dotazníku pre poškodeného k škodovej udalosti č. 9530770572 poškodená na otázku č. 7 „Komu a kde ste odovzdali poškodené vozidlo (názov opravu, adresa)?“ odpovedala: „V súkromnom neoficiálnom servise, preto som si zvolila úhradu rozpočtom.“ Žalovaný považoval za nutné a účelné vykonanie opravy poškodeného vozidla v rozsahu najviac 10 dní a tomu zodpovedajúci nájom náhradného vozidla v rozsahu najviac 10 dní. Žalovaný poskytol žalobcovi plnenie zodpovedajúce 10 dňom nájmu náhradného vozidla vychádzajúc z kalkulácie nákladov na opravu poškodeného vozidla, podľa ktorej čas stanovený na jeho opravu predstavuje 13,7 hodiny, t.j. 2 dni (7,6 hodiny - mechanické práce, 6,1 hodiny - lakovacie práce). O neúčelné náklady ide podľa žalovaného aj v prípade uplatnenej sumy 49,99 € za pristavenie vozidla v rámci Bratislavy a uplatnenie sumy 49,99 € za odovzdanie vozidla v rámci Bratislavy. Poukázal na to, že podľa verejne dostupných zdrojov miestom pristavenia a odovzdania mala byť garáž pred bytovým domom.

4. Žalobca v replike zotrval na všetkých skutočnostiach a tvrdeniach, ktoré uviedol v odvolaní, opakovane uviedol, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by škoda vznikla iba vo výške ním vyplateného poistného plnenia a svoje výpočty ničím nepodložil. Je podľa neho absurdné, aby žalovaný jednostranne určoval výšku škody na poškodenom motorovom vozidle (pričom metodiku výpočtu a spôsob náhrady škody „rozpočtom“ ani nepreukáže), a takýto výpočet škody zo strany žalovaného je v rozpore s platnými právnymi predpismi. Namietal, že vyjadrenia súdov (nielen v tomto konaní) o „hypotetickej“ škode, ak táto je vyčíslená v súlade s platnou vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z., a iný spôsob výpočtu náhrady škody náš právny poriadok nepozná, nedáva logiku.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť, ani znovu zopakovať a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP verejným vyhlásením rozsudku, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Súdom prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, jeho výsledky

správne vyhodnotil a na jeho základe dospel k správne právnemu posúdeniu a svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, s odôvodnením ktorého sa stotožňuje a odkazuje naň (§ 387 ods. 2 CSP). Po preskúmaní obsahu spisu v rozsahu podaného odvolania odvolací súd konštatuje, že nezistil pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli mať za následok zrušenie alebo zmenu napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok bol vydaný na podklade správneho postupu, správne zisteného skutkového stavu veci a na základe správneho právného posúdenia zhromaždených dôkazov.

9. Žalobca (ako právny nástupca poškodenej) si voči žalovanému uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej poisteným žalovaného z povinného zmluvného poistenia vo výške 1.77,69 €, ktorá pozostáva z dvoch čiastkových nárokov, a to z nároku na zaplatenie sumy 1.440,44 €, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou 3.799,01 € určenou znalcom Ing. Marcelom Jancom, ako nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla v autorizovanom autoservise a sumou 2.358,57 €, ktorú žalovaný vyplatil poškodenej a z nároku na zaplatenie sumy 339,25 € súvisiaceho s prenájomom náhradného motorového vozidla.

10. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z., poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

11. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Tento odvolací dôvod však v predmetnom konaní naplnený nebol.

13. V súvislosti s odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP je potrebné uviesť, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želaného a možnej miery zistenia skutkového stavu. Súd prvej inštancie však nepochybil, keď nevykonal znalecké dokazovanie na zistenie zníženia hodnoty poškodeného motorového vozidla, navrhnuté žalobcom z dôvodu, že žalobca svoj nárok nevymedzil rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré by sa týkali zníženia hodnoty poškodeného motorového vozidla. Žalobcom navrhnuté znalecké dokazovanie nesúviselo s predmetom sporu, závery znalca nemali žiadny vplyv pre rozhodnutie o podanej žalobe, nakoľko žalobca súčasne nenavrhol zmenu žaloby.

14. K žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 a § 193 CSP. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací

dôvod nie je naplnený. Napadnutému rozsudku vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom nemožno vytknúť, že by súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192 a § 193 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

15. K námietke žalobcu, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci § 365 ods. 1 písm. h) CSP treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom zo správnych skutkových záverov vyvodil súd prvej inštancie správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

16. Žalobcom namietané odvolacie dôvody neboli naplnené, pretože súd prvej inštancie na základe správne ustáleného skutkového stavu vyplývajúceho z posúdenia nároku žalobcu, aplikoval správne ustanovenia právnej úpravy, tieto aj správne interpretoval, a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. V konaní sa nevyžadovalo vykonanie žiadneho ďalšieho dokazovania, a ani sám žalobca nenavrhol v odvolacom konaní žiadne dôkazy spĺňajúce povahu prípustných novôt podľa § 366 CSP, ktoré by mali vplyv na vyhodnotenie obsahu jeho podaní. Preskúmaním postupu súdu prvej inštancie a napadnutého rozsudku nebolo zistené ani žiadne porušenie procesných práv žalobcu, pre ktoré by sa súdne konanie ako celok mohlo javiť voči jeho osobe ako nespravodlivé.

17. Súd prvej inštancie hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach tak, ako to prikazuje § 191 CSP. Dal odpoveď len na tie otázky sporových strán, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné a logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch, a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práva, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Preto odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom. Dokazovanie je súčasťou občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci (§ 187 ods. 1, 2 CSP). Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a ake dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 CSP) a nie strán sporu.

18. Právo na spravodlivý súdny proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na čo je poukázané vo viacerých rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 110/07). Podobne v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/09 Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: „Otázka, či súd nevyhovел požiadavke odôvodnenia vyplývajúcej z čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže byť zodpovedaná iba s prihliadnutím na okolnosti prípadu. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06)“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd Slovenskej republiky tiež uvádza: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné

a právne významné“ (IV. ÚS 14/07). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

19. Odvolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (sp. zn. I. ÚS 50/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011 zo dňa 16.11.2011).

20. Pokiaľ žalobca namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd má za to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Napadnutý rozsudok spĺňa všetky náležitosti podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Z obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie zrozumiteľne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

21. Žalobca ako právny nástupca poškodenej si v konaní uplatnil ako nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla vymedzený skutkovo ako nárok na zaplatenie sumy predstavujúcej potenciálnu cenu opravy poškodeného motorového vozidla v autorizovanom autoservise po odpočítaní plnenia vyplateného žalovaným. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca je povinný svoj nárok na náhradu škody preukázať, má nárok na len na uplatnené a zároveň preukázané náklady. Žalobca si neuplatnil skutočnú škodu na aute, ale len pravdepodobné náklady, ktoré by mohli vzniknúť za určitých okolností. Za skutočnú škodu, ktorú je povinný nahradiť žalovaný, ako poisťovateľ škodcu z povinného zmluvného poistenia, nie je možné považovať náklady, koľko by stála oprava poškodeného motorového vozidla v autorizovanom autoservise podľa nákladov na opravu, určených v nezáväznej ponuke autorizovaného autoservisu, nakoľko poškodená nechala svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise, ktorý si sama vybrala (a s ktorým dobrovoľne uzavrela zmluvu o dielo). Poškodená si si sama dobrovoľne zvolila spôsobom opravy, a to rozpočtom. Skutočnou škodou, ktorú je škodca (prípadne poisťovateľ škodcu) povinný nahradiť poškodenému, sa rozumie zníženie hodnoty majetku poškodeného, ktorou sú v prípade opravy motorového vozidla náklady na jeho opravu uhradené opravcovi, a v prípade ak k jeho oprave nedošlo, tak zníženie hodnoty veci (motorového vozidla) v dôsledku jej poškodenia.

22. K odvolacej námietke žalobcu o nutnosti a účelnosti nákladov spojených s nájmom náhradného motorového vozidla je potrebné uviesť, že poškodená nemohla z dôvodu škodovej udalosti, ktorú spôsobil poistený žalovaný užívať svoje motorové vozidlo, a tým sa ocitla v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného vozidla počas opravy svojho poškodeného vozidla. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. V danom prípade bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že na strane poškodenej sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 10 dní, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Odvolací súd zdôrazňuje, že poškodená si náhradné vozidlo požičala iba na obdobie, kedy sa jej poškodené vozidlo nachádzalo v servise a poškodená dĺžku opravy ovplyvniť nemohla. Možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Pri prenájme vozidla treba zohľadniť účelnosť a nevyhnutnosť nákladov. Žalobca si nad rámec času opravy vozidla žiada výdavky za 16 dní, pričom žalovaný zaplatil za 10 dní. Súd prvej

inštancie tak správne postupoval, keď za zvyšných 6 dní náklady nepriznal. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno na uplatnenie si výdavkov za zvyšných 6 dní. Námetka, že servis uplatnil zádržné právo do zaplataenia náhrady škody, je nedôvodná a nepreukázaná. Správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak by aj bola táto skutočnosť preukázaná, išlo by len o zmluvné dojednanie medzi poškodenou a servisom, nešlo by však o priamy dôsledok vzniknutých poškodení, za ktoré zodpovedá škodca. Súd prvej inštancie posúdil opodstatnenosť len v sume 5,27 €, ktorá predstavuje „prevádzkové náklady“. Žalovaný nesprávne považuje túto sumu ako sumu, ktorú žalobca ušetril.

23. Dôvodnosť nároku za položky za pristavenie a odovzdanie vozidla v rámci Bratislavy v sume 99,98 € žalobca nepreukázal a ani nepreukázal nutnosť a účelnosť vynaloženia týchto nákladov. Tento nárok je preto správne podľa súdu prvej inštancie nedôvodný. Tieto položky neboli v zmluve dohodnuté, pričom odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že aj keby boli dohodnuté, nejde o nevyhnutne a účelne vynaložené výdavky, ktorých vynaloženie by bolo v príčinnej súvislosti s konaním škodcu a jeho zodpovednosťou. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutia krajských súdov, z ktorých vyvodzuje, že mu mal byť takýto nárok priznaný, odvolací súd uvádza, že rozhodnutia krajských súdov nie sú pre súd prvej inštancie ani pre odvolací súd záväzné. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ sa ale nenapĺňa rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky, ani Európskeho súdu pre ľudské práva (3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 165/2018, 6 Cdo 79/2017 8 Cdo 102/2017). Vychádzajúc z tohto záveru ustálenou rozhodovacou praxou nie sú rozhodnutia krajských súdov, ani iných senátov toho istého vec prejednávajúceho krajského súdu.

24. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 v spojení s § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil, keďže neboli naplnené odvolacie dôvody .

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), a úspešnému žalovanému tento nárok priznal voči neúspešnému žalobcovi, však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).